

TOESPRAAK OP 10 juni 2015 IN TUIN VAN BEZINNING
OVER HET OVERLIJDEN VAN GINO RUIFROK
DOOR PETRA VERHOEKX

Het is 6 augustus 2014, de nachtdienst zit er bijna op. Een surveillance-eenheid van bureau Overbosch geeft even na 05.30 uur via de meldkamer door dat een bromfietserijder stoptekens negeert, door rode verkeerslichten rijdt en dat zij achter hem aan zitten. Gino Ruifrok is aan zijn bureau in Leidschendam-Voorburg, het buurbureau van bureau Overbosch. Hij hoort het bericht, pakt zijn motorhelm en zegt tegen zijn ploegchef: "Ik ga ook nog even een kansje wagen." Zijn ploegchef zegt: "Kijk je wel uit!" Gino stapt op de motor en is weg.

Niet ver van het bureau komt Gino op de Bezuidenhoutseweg in Den Haag met zijn motor in een flauwe bocht ten val. Zijn val stopt tegen een boom in de middenberm en daar stopt ook het leven van Gino.

Gino, een enthousiaste politiemans vol humor en levenslust, een motorrijder in hart en nieren, wordt slechts 25 jaar oud.

Het bericht gaat als een lopend vuur door de eenheid, door het land en de media duiken er bovenop.

Het bericht slaat in als een bom. Maar als andere mensen een stap terug kunnen doen moeten politiemensen professioneel hun werk blijven doen.

Er wordt met man en macht geprobeerd Gino te reanimeren, de plaats van het ongeval moet afgezet worden, collega's van de verkeersongevallendienst moeten het onderzoek opstarten.

De chef van bureau Leidschendam-Voorburg moet de ouders, tweelingbroer en de vriendin van Gino het verschrikkelijke

bericht gaan vertellen. Het ergste bericht dat zij kunnen krijgen: Gino is dood en komt nooit meer thuis.

De collega's van Gino komen allemaal naar het bureau, horen met ontzetting wat er gebeurd is en zoeken troost bij elkaar. Bijna iedereen wil iets doen, voor Gino, voor zijn familie en voor elkaar.

Collega's van andere bureaus nemen ongevraagd de diensten over.

De naaste collega's van Gino richten aan het bureau een ruimte in waar men bij foto's van Gino, persoonlijke dingen, bloemen en kaarten met elkaar het onvoorstelbare proberen een plek te geven.

De voorbereidingen voor de uitvaart van Gino gaan beginnen. Op verzoek van zijn ouders zal het een uitvaartplechtigheid met volledige korpseer worden. Iedereen wil er aan bijdragen om dit op een mooie, waardige manier te laten gebeuren. Wij gaan met elkaar oefenen, de motorrijders die de rouwstoet gaan begeleiden, de collega's die de kist met Gino gaan dragen, de collega's die tijdens de uitvaartplechtigheid de erewacht naast de kist zullen vormen, de collega's die de rouwkransen zullen dragen en de collega's die tijdens de plechtigheid een toespraak zullen houden.

Het MOET allemaal goed gaan voor Gino en het GAAT die dag ook allemaal goed.

Op die momenten vormen wij een hechte 'politiefamilie'. We huilen met elkaar, we lachen met elkaar en we houden elkaar vast.

Ruim 1000 collega's en belangstellenden bewijzen Gino op 15 augustus 2014 de laatste eer en vormen een enorme erehaag als de rouwstoet passeert. Er volgt een indrukwekkende

plechtigheid met toespraken, muziek, ceremoniële momenten en heel veel bloemen.

Het verdriet van zijn ouders, broer en naasten is er niet minder om, maar het besef dat Gino niet vergeten wordt, geeft hen hopelijk wel wat troost.

De naam van Gino heeft hier in de Tuin van bezinning ook een plek gekregen en ook Gino zal hier jaarlijks worden herdacht. Maar ik weet zeker dat Gino veel vaker door heel veel mensen wordt herdacht.

Door de mensen die langs de plek van het ongeval rijden en in gedachten de bloemenzee zien die ontstond waar Gino kwam te overlijden. Maar ook bij het horen van muziek die bij de uitvaart van Gino werd gespeeld. Zo zal ik zeker niet die enige zijn die bij het horen van het nummer 'A sky full of stars' van Coldplay altijd aan Gino zal denken. Dit was het nummer dat bij de uitvaart als laatste nummer werd gespeeld, maar ook dat dit de muziek was waar Gino op weg naar zijn allerlaatste nachtdienst naar luisterde. Gino is voor ons één van die stars in the sky geworden!